

Poets of Sangam Period (B.C. 500 – A.D. 200)

சங்ககாலப் புலவர்கள் (கி.மு.500 - கி.பி.200)

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1921>

சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டியநாடு, தொண்டைநாடு, கொங்குநாடு என்று தனித்தனியாகத் தமிழ்நாடு பிரிந்திருந்த போது அந்நாடுகளில் பற்பல புலவர்கள் தோன்றி செந்தமிழ் நிலத்தில் இலக்கண இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். அந்நிலங்களிலிருந்து கிடைத்த அவர்களுடைய நூல்கள் குறைவாகவும் கிடைக்காத நூல்கள் பல்லாயிரமாகவும் இருக்கும் என இங்கு கருதவேண்டும். அதேபோல்தான் தெரிந்த புலவர்களின் பெயர்கள் குறைவாகவும் தெரியாத புலவர்களின் பெயர்கள் பல்லாயிரமாகவும் இருக்கும் என்பதை இங்கு எண்ண வேண்டும். சங்க இலக்கியத்தில் தொண்டை நாட்டுப் புலவர்கள் பற்பல பாடல்களைப் படைத்துள்ளனர். அப்புலவர்கள் பற்பல ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் இலக்கியமொழிக்கும் வழக்காற்றுமொழிக்கும் முன்னுரிமை அளித்துள்ளனர். அவர்கள் குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு எனும் எட்டுத்தொகை நூல்களில் பல பாடல்களையும் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் சில பாடல்களையும் படைத்துள்ளனர். சங்கப் புலவர்கள் படைத்த ஐந்து ஆற்றுப்படை நூல்களில் மூன்று ஆற்றுப்படை நூல்கள் தொண்டைநாட்டிற்குரிய நூல்களாகும். தற்போதுவரையில் கிடைத்த சான்றுகளின் அடிப்படையில் தொண்டைநாட்டில் சங்ககாலத்தில் இருபத்து இரண்டு புலவர் பெருமக்கள் இருந்துள்ளனர் எனக் கருதலாம். இன்னும் சங்ககாலத் தொண்டைநாட்டுப் புலவர்கள் பலர் உள்ளனர். அவர்களைப் பற்றியும் அவர்கள் இயற்றிய இலக்கியங்களைப் பற்றியும் பாடல்களைப் பற்றியும் இன்னும் பல கோணங்களில் ஆய்வு செய்யும் போக்கும் நிலையும் உள்ளன. அவர்களுள் சிலர் காஞ்சிமாநகர் பகுதியைச் சார்ந்தவர் ஆவார்கள். 1.இளந்திரையன் (தொண்டைமான் இளந்திரையன்),

2.கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார், 3.கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றனார், 4.கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார், 5.கந்தரத்தனார், 6.கள்ளில் ஆத்திரையனார், 7.தாமப்பல் கண்ணனார், 8.பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், 9. பெருங்கௌசிகனார், 10.இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், 11.கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார், 12.வீரை வெளியனார் (புதுச்சேரி), 13.வீரை வெளியன் தித்தனார் (புதுச்சேரி), 14.கல்லாடனார், 15.பனம்பாரனார் 16. கோவூர் கிழார், 17.கிடங்கிற் குலபதி நக்கண்ணனார், 18.கிடங்கிற் காவிதிப் பெருங்கொற்றனார் 19.கிடங்கில் காவிதிப் கீரங்கண்ணனார் 20.ஆழர் கௌதமன் சாதேவனார் 21.காரிகிழார் 22.தொண்டி ஆழர்ச்சாத்தனார் முதலானோர் தொண்டைநாட்டுப் புலவர்களாவர். இவர்களுள் சிலர் ஊர்ப்பெயர்களாலும் சிறப்புப்பெயர்களாலும் நாட்டுப் பெயர்களாலும் இலக்கியக் குறிப்புக்களாலும் கல்வெட்டுக் குறிப்புக்களாலும் அறியப்பட்ட சான்றுகளின் அடிப்படையில் தொண்டைநாட்டுப் புலவர்கள் என்று கருதப்பெறுகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள புலவர் பெருமக்களைப் பற்றி இன்னும் தெளிவாக ஆராய்ந்து தொண்டைநாட்டுப் புலவர்களைப் பற்றி வரிசைப்படுத்தப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் தொண்டைநாட்டுப் புலர்களின் எண்ணிக்கை முழுமையாகத் தெரியவரும். இதுவரையில் கிடைக்கப்பெற்ற சான்றுகளின் அடிப்படையில் இப்புலவர்களின் வரலாறு சுருக்கமாக இங்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார், கச்சிப்பேட்டு பெருந்தச்சனார், கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார், கச்சிப்பேட்டு காஞ்சிக் கொற்றனார், கள்ளில் ஆத்திரையனார், இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், வீரை வெளியனார் முதலான பெயர்கள் ஊர்ப்பெயராலும் நாட்டுப்பெயராலும் பெயர்பெற்ற புலவர்களாவர். இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் தொண்டை மண்டலப் பகுதியைச் சார்ந்தவராவார். கச்சிப்பேட்டு என்பது காஞ்சிபுரத்தைச் சார்ந்த ஊராகும் என்பதை உ.வே.சாமிநாதையர் (2000 : xxiv), நா.சஞ்சீவி (1973:44) போன்ற தமிழறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுக்காட்டியுள்ளனர். வீரை

வெளியனார் என்பவர் புதுச்சேரிக்கு அருகில் உள்ள வீரம்பட்டினத்தைச் சார்ந்தவர் ஆவார் (ஒளவைசு. துரைசாமிப்பிள்ளை, 2002:234-235). வீரை வெளியனத்தினார் என்பவரும் புதுச்சேரியைச் சார்ந்தவர் ஆவார். வீரை வெளியனாரின் மகன் வீரைவெளியனத்தினார் எனக் கருதவும் இடம் உண்டு. ஏனெனில் இவர்கள் இருவரும் ஒரே ஊரைச் சார்ந்தவராகவும் ஒரே பெயரை அடியொட்டி வந்ததாலும் இவர்கள் இருவரும் தந்தை - மகன் என்று எண்ணவும் இடம்தருகின்றன. காஞ்சிபுரத்தில் பேட்டு எனும் ஊர்ப்பெயர்ச்சொல் 'பட்டு' என வழங்கப்படுகிறது. இது பட்டு நெய்கின்ற பகுதியாதலால் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். காஞ்சிமாநகர் பட்டுக்குப் புகழ்பெற்ற நகரமாகும். தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்னும் பெயர் குடிப்பெயராலும் நாட்டுப்பெயராலும் அமைந்தபெயராகும். கள்ளில் எனும் ஊர்ப்பெயர்ச்சொல் திருஞானசம்பந்தர்பாடிய தேவாரம் பாடலில் இடம்பெற்ற ஊர்ப்பெயராகும். தொண்டைமான் இளந்திரையனும் அவனுடைய குடிமரபினரும் புலவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்துப் போற்றி, அவர்களுக்குப் புரவலராகவும் ஆதரவாகவும் இருந்துள்ளனர். ஒளவையார் (புறம்.95), கல்லாடனார் (குறு.260:6), கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் (பெரும்பாண்.37, 454), தாயங்கண்ணனார் (அகம்.213:1) முதலான புலவர்கள் தொண்டைமான் குடிமரபினர்களிடம் ஆதரவுபெற்ற புலவர்களாவர். கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார், கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார், கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார், கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றன் ஆகியோரைச் சங்ககாலக் கச்சிப் புலவர்கள்; அதாவது காஞ்சிப்புலவர்கள், காஞ்சி மாநகர் புலவர்கள் தொண்டைநாட்டுப் புலவர்கள், தொண்டைமண்டலப் புலவர்கள், தொண்டைநாட்டுக் கடைச்சங்கப் புலவர்கள் என்று மதுரைத் தமிழ்ப்பேரகராதி (2004:62), அபிதான சிந்தாமணி (2004:383), சென்னைப்பல்கலைக் கழகப்பேரகராதி (1982:220) முதலான அகராதிகள் கூறுகின்றன.

கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் தொண்டைநாட்டில் உள்ள காஞ்சிபுரத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள கச்சிப்பேட்டு என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். இவர் தச்சுத்தொழில் புரிந்த பலருள் வயதில் இளையவராய் இருந்தமையின் இளந்தச்சனார் எனப் பெயர்பெற்றார். இவர் ஊர்ப்பெயரொடு சேர்த்துக் கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார் என வழங்கப்பெற்றார் என எண்ணலாம். இவர் நற்றிணை முல்லைத் திணையில் (நற்.266) சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார். முல்லைத் திணையில் தலைவி கூற்றாக அமைந்த அப்பாடலில் தலைமகன் பொருள்தேடப் பிரியக்கருதிய பொழுது, அவனிடம் 'அகன்ற பெரிய ஊர் நடுவே அமைந்துள்ள நம்வீட்டிலேயே இருக்கின்றோம். அது எம் விருப்பத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளது' என்றும் 'தலைவன் பிரிவாராயின் அது இல்லத்திற்குத் துணைபுரியும் என்று கருதிப் பிரிவினைப் பொறுத்துக்கொள்வது பெருங்குடி மகளிர்க்குப் பெருமைதரும் செயலாகும்' என்று எடுத்துக்கூறித் தலைமகன் செல்வதற்குத் தலைமகன் உடன்பட்டதாகப் பாடியிருப்பது, சிறந்த இல்லற நாட்டம் மிக்க தலைவியின் இயல்பினை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது (பாலுசாமி,2009:464-465).

கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர்பெருமக்களுள் ஒருவராவார். இவர் தொண்டை நாட்டில் காஞ்சிபுரத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள கச்சிப்பேட்டு என்னும் ஊரைச்சேர்ந்தவர். கச்சிப்பேட்டு என்பது காஞ்சிபுரத்தைச் சார்ந்த ஊராகும். கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார் என்னும் புலவர் ஒருவர் இருந்த காரணத்தினால் அவர் வயதில் முதியோர் என்பது தோன்றப் பெருந்தச்சனார் எனப் பெயர்பெற்ற இவர், ஊர்ப்பெயரொடு சேர்த்து இவ்வாறு வழங்கப்பெற்றார் எனக் கருதலாம். இவர் குறிஞ்சித் திணையில்பாடும் வன்மையுடையவர். பெருந்தச்சனார் பாடியதாக நற்றிணையில் இரண்டு பாடல்கள் (நற்.144, 213) இடம்பெற்றுள்ளன. குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றாக அமைந்த அப்பாடலில்

(நற்.213) இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் ஒருநாள் தலைவியும் தோழியும் தினைப்புலத்தில் இருக்கக்கண்டு தங்கள் தொடர்பு தோழிக்குத் தெரியாமல் புதுவோன்போல் சென்று, அவள் நாட்டு வளங்களையெல்லாம் கூறி, நுமது சிறுகுடி யாதென வினவுதலும் தினைப்புனக் காவலும் நுமதுதானோ என வினவுதலும் சிறப்பாக உள்ளது. அவ்வாறு வளங்களையெல்லாம் கூறும்பொழுது, கன்றையுடைய பசு அங்குள்ள பலாப்பழத்தைத் தின்று அயலிலுள்ள சிறிய மலையில் நீரைப்பருகும் என்றது, இத்தலைவியை முன்பே இயற்கைப்புணர்ச்சியாலே பெற்றுடைய யான் இங்கு பகற்குறியிற் கூடி அப்பால் இரவுக்குறியும் கூடி நுகர்ந்து மகிழ்வேன் என்பது பட உள்ளுறை அமைந்திருப்பது நயமிக்கதாகும் (பாலுசாமி,2009 :465-466).

கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றனர்

இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றன் என்று நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். கச்சிப்பேடு என்பது காஞ்சிபுரத்தின் ஒரு பகுதியினைக் குறிக்கும். காஞ்சிநகரைச் சேர்ந்த கொற்றனர் என்னும் இப்புலவர், கச்சிப்பேடு என்னும் காஞ்சியின் பெருநகரப் பகுதியினை அடைமொழியாகச் சேர்த்து வழங்கப்பெற்றுள்ளார். கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றனாரின் இரண்டு பாடல்கள் குறுந்தொகை எனும் நூலில் (குறு.213, 216) இடம்பெற்றுள்ளது. இங்கு பாலைத் திணையில் அமைந்துள்ள அவ்விரு பாடல்களுள் ஒன்று (குறு.213) தோழி கூற்றாகவும் மற்றொன்று தலைவி கூற்றாகவும் (குறு.216) அமைந்துள்ளன. பாலை நிலத்தில் ஆண்மான் ஒன்று தான் உண்பதற்காகத் தன்காலால் உதைத்ததால் வளைந்த மரப்பட்டையைத் தன் குட்டிக்கு உண்ணக் கொடுத்து எஞ்சியதைத்தான் உண்ணுகிறது. துள்ளித்திரியும் தன் குட்டியின்மீது வெயில் படாதவாறு ஆண்மான் காத்துநிற்கும் அன்புக்காட்சியினை இப்புலவர் அழகுறக் காட்டியுள்ளார் (குறு.213). பருவம் வந்தும் தலைவன் வராமையால் தலைவி வருந்துவாளே என நினைத்து வருந்தும் தோழிக்குத் தலைவி கூறுவதாக அமைந்த பாடலில் 'அன்னள்

அளியன் என்னாது மாமழை, இன்னும் பெய்ய முழங்கி, மின்னும் தோழி என் இன்னுயிர் குறித்தே'(குறு.216) என்று கூறுவது தலைவன் பிரிவால் துன்புற்ற அத்தலைவியின் உள்ளத்துணர்ச்சியினை நன்கு காட்டுவதாக உள்ளது (பாலுசாமி, 2009 : 465)..

கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார்

இவர் சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவராவார். காஞ்சியையடுத்த கச்சிப்பேடு என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். இவரது இயற்பெயர் நன்னாகையார். இவர் பாடியனவாகக் குறுந்தொகையில் ஆறு பாடல்கள் (குறு.30, 172, 180, 192, 197, 287) காணப்படுகின்றன. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி கனவில் தலைவனைக் கூடிப் பின் எழுந்து படுக்கையைத் தடவினாள் என்று கூறும்பாடலில் உண்மைபோலத் தோன்றிப் பொய்யாகமுடியும் கனவை வாய்த்தகைப் பொய்க்கனா' என்பர் (குறு.30). யானைக் கூட்டத்திற்கு வலிய யானை ஒன்று தலைமையேற்றுச் செல்லும் என்பதை 'இருங்களிற்றின நிறை ஏந்தல்' என்பர் இப்புலவர். காதலர் பிரிந்த காலத்தில் மகளிர் கூந்தலில் மலர் அணியாமை, மகளிர் கருவுற்றிருத்தல், கடுஞ்சூல் மகளிர் புளிச்சுவை விரும்புதல் ஆகிய செய்திகளை குறு.192, 287-ஆம் பாடல்கள் உணர்த்தும். பிரிவில் தலைவியின் மெலிவிற்கு வண்டு படு மலரும் (குறு.30), யானையின் அடியிலுள்ள நகத்திற்குப் பேயின்பல்லும் (குறு.180), நீர்கொண்டமேகம் விசும்பேற முடியாது சமையைத் தாங்கிக் கொண்டு மலைநோக்கிச் செல்லுதலுக்கு நிறைசூல் மகளிர் நடக்கவியலாது தத்தளிப்பதும் (குறு.287) உவமைகளாக வந்துள்ளன. உ.வே.சாமிநாதையர் காஞ்சிக்கொற்றன், நன்னாகையார், இளந்தச்சனார், பெருந்தச்சனார் முதலிய புலவர்கள் காஞ்சிமாநகரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சங்ககாலப் புலவர்கள் என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (பாலுசாமி,2009:465).

கந்தரத்தனார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர் ஆவார். கந்தரத்தன் என்பது இவருடைய இயற்பெயராகும். இவரது ஊர் உரோடோகம் ஆகும். இப்பெயர் உரோடகம், ஒரோடகம், ஒரோடோகம் எனப் பலவாறாக ஏடுகளில் காணப்படுகின்றன. இதனால் இவர் பெயர் உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார், ஒரோடகத்துக் கந்தரத்தனார், ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார் எனப் பலவாறாகக் காணப்படுகின்றன. தற்பெழுது உரோடோகம் என்ற ஊர்ப்பெயர் ஓரகடகம் என்று திரிந்து வழங்கப்படுகிறது. இவ்வூர் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ளது. அகநானூற்றில் மூன்றுபாடல்களும் (அகம்.23, 95, 191), குறுந்தொகையில் ஒருபாடலும் (குறு.155), நற்றிணையில் ஒருபாடலும் (நற்.306) இவர் இயற்றிய பாடல்களாகும். நற்றிணையில் கந்தரத்தனார் என்னும் பெயரில் மேலும் மூன்று பாடல்கள் (நற்.116, 146, 238) உள்ளன. இந்த எட்டுப்பாடல்களையும் வையாபுரிப்பிள்ளை தம் சங்கஇலக்கியப் பதிப்பில் கந்தரத்தனார் என்னும் பெயரிலேயே பதிப்பித்துள்ளார். உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் (குறு.155) என்று உ.வே.சாமிநாதையர், இரா.இராகவையங்கார், சா.கலியாணசுந்தரையர், பொ.வே.சோமசுந்தரனார் போன்றோர் குறித்துள்ளனர். உ.வே.சாமிநாதையரின் குறுந்தொகை 2000-ஆம் ஆண்டுமாறு பதிப்பில் உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் (குறு.155) எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழண்ணல், மு.சண்முகம்பிள்ளை, குறுந்தொகைப் பதிப்புக் குழுவினர் போன்றோர் உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் என்று குறித்துள்ளனர். அருணாசலதேசிகர் ஒரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் (குறு.155) என்று குறித்துள்ளார். உ.வே.சாமிநாதையர் உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் என்பது உரோடகத்துக் காரத்தனார், ஊரோடகத்துக் கந்தரத்தனார், ஒரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் என்று பலவாறு பிரதிகளில் உள்ளன என்கிறார். இவர் 'உரைகடம்' என்னும் பெயர் உள்ள மூன்று ஊர்கள் செங்கற்பட்டு வட்டத்தில் இருக்கின்றன. 'உரோடகம்' என்பது அவற்றுள் ஒன்றன் திரிபாக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது என்கிறார். இப்புலவர் பாடல்கள் அனைத்தும்

அகப்பாடல்களாகக் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை ஆகிய திணைகளில் தோழி, தலைவி, தலைவன் கூற்றுக்களாக அமைந்துள்ளன. பாலைத்திணையில் அமைந்த அகநானூற்றுப் பாடல் பொருள் தேடச்சென்ற தலைவன் தான் திரும்பி வருவதாகக் குறித்த காலம் வந்தும் வாராமை கண்டு ஆற்றாமை மிக்க தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. 'கார்காலத்தில் வருவதாகக் கூறிச்சென்றார். அக்கார்காலம் வந்தும் அக்காலத்தில் மலரும் முல்லை மலர்ந்தும் அவர் வரவில்லையே' என்னும் தன் ஏக்கத்தினைத் தலைவி நொச்சியைப் பற்றி மலரும் முல்லைக்கொடியைக் காட்டி, 'அவ்வளவு என்றார் ஆண்டுச்செய் பொருளே'(அகம்.23) என்று கூறுவதாக எடுத்துரைப்பது நயமிக்கதாக அமைந்துள்ளது (பாலுசாமி,2009:167-168).

கள்ளில் ஆத்திரையனார்

இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராவார். இவர் பாடிய பாடல்களாகப் புறநானூற்றில் இரண்டு பாடல்களும் (புறம்.175, 389), குறுந்தொகையில் ஒருபாடலும் (குறு.293) கிடைத்துள்ளன. உ.வே.சாமிநாதையர் தம் புறநானூற்றுப்பதிப்பில், இவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள திருக்கள்ளில் என்னும் ஊரினர் என்றும் அத்திரிககுலத்தில் (குடியில்) தோன்றியதால் ஆத்திரையனார் என்ற பெயர் பெற்றார் என்றும் அந்தணர் குலத்தினர் என்றும் குறித்துள்ளார். கள்ளில் என்பது தொண்டைநாட்டிலுள்ளதும் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் பாடல் பெற்றதுமான ஒரு சிவத்தலமாகும். இப்பொழுது கள்ளில் என்னும் ஊர் திருக்கள்ளம் என்று வழங்கப்பெறுகிறது. குறுந்தொகைப் பாடலின் முதல்வரி, 'கள்ளில் கேளிர் ஆத்திரை உள்ளூர்' என்று இருப்பது கொண்டு அந்த அரிய தொடர் அடிப்படையில் 'கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்று பெயர்பெற்றார் என்று கூறுவாருமுள். இப்புலவர் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் ஆதி அருமன் என்னும் கொடை வள்ளலையும் சிறப்பித்துப்பாடியுள்ளார். கள்ளூண்ண விரும்பி ஆயத்தத்தோடு சென்றவன் அது கிடைக்காது நுங்குக்காயைத் தின்று

வந்ததுபோலப் பரத்தையை விரும்பிச்சென்ற தலைவன், அவளைப் பிரிந்து தலைவியை நோக்கி வந்தமை குறித்துத் தோழிக்கு வாயில் மறுத்தல் என்னும் துறையில் குறுந்தொகைப்பாடல் அமைந்துள்ளது. 'ஊழ்மாறு அலைப்ப வருமேசேயிழை' என்று தலைவன் வரவையும் 'அளியேன் யானே' என்று தன் நிலையையும் தலைவி கூறும் திறம் மிகவும் இன்பம் தரத்தக்கது. இவர் தம் புறப்பாடல்களிலிருந்து இப்புலவர் 'ஆதனுங்கள் என்ற வள்ளலிடம் காட்டிய நன்றி மறவாமைச் சிறப்புத் தெற்றெனப் புலப்படுகிறது. 'ஆதனுங்க! என் நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்காண்குவரே' என்று கூறுவதனால், அவ்வள்ளல் புலவர் நெஞ்சத்தில் முழுமையாக இடம்பெற்றிருந்தமை புலனாகிறது. இரண்டு பாடல்களும் பாடாண்திணையின் இயன்மொழித்துறையில் அமைந்துள்ளன (பாலுசாமி, 2009:91 - 912).

தாமப்பல் கண்ணனார்

சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய இவர் அந்தணர் மரபினர். காஞ்சிக்கு மேற்கில் உள்ள தாமல் என்னும் ஊரினர். இவ்வூர் கல்வெட்டுக்களில் தாமர் என்று வழங்கப்படுகின்றது என்றும் ஆதலின் தாமர்ப்பல் கண்ணனார் என இவர் பெயர் இருக்க வேண்டும் என்றும் ஏடெழுதியோர் தவறாகத் தாமற்பல் கண்ணனார் என எழுதிவிட்டனர் என்றும் பல்கண்ணனார் என்பது இந்திரனைக் குறிக்கும் பெயராக அமைந்திருக்கலாம் என்றும் ஒளவை.துரைசாமிப்பிள்ளை கருதுவார். தாமப்பல் கண்ணனார் என்பது உ.வே.சாமிநாதையர் கொண்ட பாடமாகும். இவர் பாடிய ஒரே பாடல் புறநானூற்றில் 43-ஆம் பாடலாக இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் காட்டும் ஒருசிறு நிகழ்ச்சி மாவளத்தான் என்னும் சோழமன்னன் தாமப்பல் கண்ணனார் என்னும் புலவர் ஆகிய இருவர்தம் சீரிய பண்புநலங்களை அறிய வாய்ப்பாகிறது. சோழன் நலங்கிள்ளியின் தம்பி மாவளத்தானும் தாமப்பல் கண்ணனாரும் வட்டாடும்பொழுது ஒருவட்டு தாமப்பல் கண்ணனாரை அறியாமல் அவர்கீழ்மறைய அதனைப் பின்னர் அறிந்த மாவளத்தான் சினந்து அவரை வட்டினால் எறிந்தான்.

புலவர் வெகுண்டு 'புறவிற்காகத் துலைபுக்க உரவோன் மருக, மறவர் பெரும, கைவண் தோன்றல், நின் செயலால் நின் குடிப்பிறப்பில் ஐயமுறுகின்றேன்; ஆத்திமாலையணிந்த நின் முன்னோர் எல்லாம் பார்ப்பார் நோவன செய்யலர். புலவர் வெகுண்டுரைத்த தவற்றினை வளவன் உளங்கொள்ளாது தான் பிழை செய்தது போல்நனி நாணிநான் என்றும் பிழைத்தவரைப் பொறுக்கும் தலைமைப் பண்பு சோழர் குடியினர்க்கு எளிதாம் போலும் என்றும் பாராட்டிக் கூறிப் புலவர் தம் பிழைக்கு வருந்திப் பின் காவிரியாற்று மணலினும் சிறக்க நின் ஆயுள் என வாழ்த்தினார். உயர்ந்த பண்பினை உணர்த்தும் இவர் பாடல் நீதிப்பாடல் எனப் போற்றத்தக்கதாகும் (பாலுசாமி, 2009:157 - 158).

பெருங்கொளசிகனார்

இவர் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். பெருங்கொளசிகனார் தாம் பிறந்த குலத்தினால் பெயர்பெற்றவர். தொல்காப்பியத்தில் மரபியல் சூத்திரம் ஒன்றுக்குப் (தொல்.மரபு.74) பொருள் எழுதுகையில் பேராசிரியர் 'உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி, பெருங்குன்றுார்ப் பெருங்கொளசிகள், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணன் என அந்தணர்க்குரியன்' என்று கூறியிருப்பதால், இவர் கொளசிகக்குலத்து அந்தணர் என்பது புலப்படுகிறது. இவர் பாடியனவாக நற்றிணை எனும் நூலில் இரண்டு பாடல்கள் (நற்.44, 139) உள்ளன. ஆனால் அதேகாலத்தில் எழுந்த மலைபடுகடாம் என்ற நூலின் ஆசிரியராகக் குறிக்கப்படும் இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றுார்ப் பெருங்கொளசிகனாரும் இவரும் ஒருவரே எனச் சிலரும் வேறுவேறவர் என்று சிலரும் கருதுகின்றனர். உ.வே.சாமிநாதையரும் வை.மு.கோபால் கிருட்டிணமாச்சரியாரும் முதற்கூறிய கருத்தினர். இருவருமே தாங்கள் பதிப்பித்த பத்துப்பாட்டின் முன்னுரையில் மேற்கண்டவாறு குறித்துள்ளனர். எனினும் ஒருவர்க்கே ஓரிடத்தில் அடைமொழிதந்தும் ஓரிடத்தில் அடைமொழிதாராதும் வழங்கினர் எனல் அத்துணைப் பொறுத்தமாகத்

தோன்றாததாலும் ஒரேபெயரில் வழங்கிய இருவரை வேறுபடுத்தவே அவ்வாறு செய்தனர் எனல் பொருந்துவதாலும் இன்றும் கூட ஒரே முதலெழுத்துடன் இருவர் அமையின் ஒருவரை ஊர்ப்பெயரால் வேறுபடுத்திச் சொல்லும் பழக்கம் இருப்பதாலும் மலைபடுகடாம் பாடியவர் வேறு ஒரு புலவர் என்றே கருதலாம். பெருங்கௌசிகனார் காஞ்சிமாநகர் பகுதியில் வாழ்ந்த பெரும்புலவர் எனக் கருதலாம்.

இவர் பாடிய இரண்டு பாடல்களுள் ஒன்று தலைவன் கூற்றாக அமைந்தது. தலைவியின் பெற்றோர் அவள் களவில் தலைவனைச் சந்திப்பதை அறிந்து வீட்டில் சிறை வைக்கின்றனர். அங்ஙனம் அவள் இற்செறிக்கப்பட்டதை அறியாத தலைவன் வழக்கமாகச் சந்திக்கும் இடத்தில் வந்து பார்த்து அவளில்லாததால் வருந்தித் தனக்குள் புலம்புவதாக அமைந்துள்ளது. விரும்பிய தலைவியை மணந்து இல்லறம் நடத்தும் ஒருவன் கடமைகருதிச் சிறிதுகாலம் தலைவியுடன் மகிழ்ந்திருக்கையில் மழைபொழிகிறது. பொதுவாகவே பண்டை நாள்களில் போக்குவரத்து வசதிகள் இன்றுபோல் இல்லாமையாலும் மழையில் வினையாற்றல் அக்காலச்சூழலில் இயலாது என்பதாலும் எவ்வினை கருதிச்சென்றாலும் கார்காலம் தொடங்குமுன் ஊர்திரும்பவே பெருவழக்கு. எனவே, இந்தத் தலைவனும் அப்போதுதான் திரும்பியிருக்கின்றான். மழைக்காலத்தில் வெளியூரில் அகப்பட்டுக்கொள்ளாமலும் எதிர்பார்த்த தலைவி ஏமாறாமலும் குறித்தகாலத்தில் ஊர்திரும்பி உடனுறையும் மகிழ்ச்சியில் மழையை நோக்குகிறான். அதனை வாழ்த்திப் பேசுகிறான். 'பேரொலியுடன் பெய்யும் மழையே! மத்தள ஒலிபோல் இத்தரை அதிர இடியுடன் பொழியும் வேகத்தில் மலர்கள் உதிர்கின்றன. 'படுமலைப்பாலை' என்ற பண்ணையாழில், இரைத்தார்போன்ற ஒலியுடன் மழைத்தாரைகள் வானிலிருந்து வீழ்கின்றன. ஆங்காங்கு நிற்கும் மலைகளின் உச்சியில் பொழிந்த வண்ண உலகத்தேரின் அச்சாணி எனப் பலரும் உண்ணப் போற்ற உலகில் உலாவருவாய்' என்கிறான் (பரிமணம், 920 - 921).

பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்

பெருந்தேவன் என்ற பெயரோடு சங்ககாலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் சோழர் பாண்டியர் காலத்திலும் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார், கவிசாகரப் பெருந்தேவனார், கடுகு பெருந்தேவனார் என அடையோடு பலர் கூறப்பட்டுள்ளனர். அவர்களுள் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை என்னும் ஐந்து தொகைநூல்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் எழுதியுள்ளார். கவிசாகரப் பெருந்தேவனார் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர் என்பர். சங்க அகப்பாடல்கள் பாடிய புலவர்கள் கடுகு பெருந்தேவனார், பெருந்தேவனார் என்ற இருவர் மட்டுமே இப்பெயரோடு காணப்படுகின்றனர். கடுகு பெருந்தேவனார் பாடியதாகக் குறுந்தொகையில் ஒருபாடல் (குறு.255) மட்டுமே காணப்படுகிறது. எனவே, சங்கத் தொகைநூல்களுள் காணப்படும் பெருந்தேவனாருள் சிறப்புடை அடையின்றிக் கூறப்படுவதனால் 'பெருந்தேவனார்' என்பவர் ஏனையோர் பலரினும் தொன்மை வாய்ந்தவர் எனக் கொள்ள இடமும் உண்டு. இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். உரைநடை இயற்றுதலிலும் செய்யுள் படைத்தலிலும் மிக்க ஆற்றலுடையவர். இவர் பிறந்த இடம் தொண்டைநாடாகும் என்பதை,

சீர்உறும் பாடல்பன் னீரா

யிரமும் செழுந்தமிழுக்கு

வீரர்தம் சங்கப் பலகையில்

ஏற்றிய வித்தகனார்

பாரதம் பாடும் பெருந்தேவர்

வாமும் பழம்பதிகாண்

மாருதம் பூவின் மணம்வீ

சிடுந் தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.53)

என்ற தொண்டைமண்டல சதகச் செய்யுளால் அறியமுடிகிறது. பெருந்தேவனார் என்பது இவரது இயற்பெயர். இவரியற்றிய பாரதச் செய்யுளைத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவுரையில் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டும் இடங்களில் நச்சினாக்கினியர், 'இச்செய்யுள் பெருந்தேவனார் இயற்றியது' என்று புலப்படுத்தியிருப்பதால் இவருடைய வரலாறு துணியப்படும். பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் என்றும் இவர் வழங்கப்படுவர். இவருடைய பாரதச் செய்யுள்கள் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், நச்சினாக்கினியர் உரையிலின்றி யாப்பெருங்கலவிருத்தி முதலியவற்றிலும் மேற்கோள்களாக அமைந்த பெருமை வாய்ந்தவையாகும். திருவள்ளுவ மாலையிலுள்ள 'எப்பொருளும் யாரும்' என்னும் வெண்பா இவர் இயற்றியதாக அறியப்படுகின்றது. இவர் இயற்றிய கடவுள் வாழ்த்துக்களுள் ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவைகளில் உள்ளவைகளில் சிவபெருமான் பற்றிய பாடல்களாகவும் நற்றிணையில் உள்ளது திருமால் பற்றிய பாடலாகவும் குறுந்தொகையில் உள்ளது முருகக் கடவுள் பற்றிய பாடலாகவும் உள்ளனவாதலால் இவருடைய கடவுள் வழிபாடும் கொள்கையும் இன்னவெனத் துணிந்து சொல்ல முடியவில்லை. இவருடைய கடவுள் வாழ்த்துக்கள் நற்றிணை முதலிய தொகைநூல்களின் முன்னர் வைக்கப் பெற்றிருத்தலும் ஐந்தாம் மறையாகிய பாரதத்தை இவர் இயற்றியிருத்தலும் இவருடைய முதன்மையையும் கல்விப்பெருமையையும் நன்கு விளக்கும். மேற்கூறிய கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுட்களையும் பாரத வெண்பாவையும் திருவள்ளுவமலைச் செய்யுளையும்ன்றி இவர் செய்தனவாக அகநானூற்றில் ஒரு செய்யுளும் நற்றிணையில் ஒன்றும் உள்ளன (பரிமணம், 2009:927).

தொண்டைமான் இளந்திரையன்

இவர் காஞ்சிமாநகரத்தில் வாழ்ந்த ஓர் அரசனாவார். இவர் பாடுதலில் வல்லவரான கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடிய பெரும்பாணாற்றுப்படையின் தலைவனாவார். இவனுடைய பிறப்பின் வரலாறும் பெயர்க்காரணமும்

பெரும்பாணாற்றுப்படை 37-ஆம் அடியின் விசேடவுரையால் அறியலாகும். அதில் நாககன்னி என்றது மணிமேகலை 24 - ஆம் அடியில் கூறப்பெற்ற பீலிவளையே என்றும் அதற்குத் தக்க ஆதாரம் சாசனத்திலும் நூல்களிலும் உள்ளது என்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் சொல்லுகின்றனர். இவன் முடிவுடை மன்னர் மூவரோடும் சேர்த்து எண்ணப்படும் பெருமை வாய்ந்தவனேனும் 'வில்லும் வேலும் என்னும் (தொல்.மரபு.83) சூத்திரவுரையில் 'மன்பெறு மரபினேனோர் எனப்படுவார், அரசுபெறு மரபில் குறுநில மன்னர் எனக் கொள்க, அவை பெரும்பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் காணப்படும் எனப் பேராசிரியர் எழுதியிருத்தலால், இவனைக் குறுநில மன்னனாகப் பண்டையோர் கொண்டிருந்தனர் என்று தெரிகிறது. இப்பெயர் இளந்திரையன் என்றும் திரையன் எனவும் நூல்களில் வழங்கும். இவன் இயற்றிய பாடல்களாக நற்றிணையில் (நற்.94, 99, 106) மூன்றும் புறநானூற்றில் (புறம்.185) ஒன்றும் காணப்படுவதால் இவன் நல்லிசைப்புலவர் வரிசையில் சேர்ந்த பெருமைவாய்ந்தவன் என்றும் தெரிகிறது. இளந்திரையன் என ஒரு நூல் இவனால் செய்விக்கப்பெற்றது என்று இறையனார் அகப்பொருளுரை, நன்னூல் மயிலைநாதருரை (ப.245) ஆகிய உரைகளில் காணக்கிடக்கின்றன. திரையனார் என்பதற்குத் திரையனால் உருவாக்கப்பட்ட ஊர் அல்லது திரையனது ஊர் என்று பொருள் செய்திருத்தலின், இப்பெயருள்ள ஊரொன்று பண்டைக் காலத்தில் இவனால் உருவாக்கப் பெற்றது என்று தெரிகிறது. இவனுடைய குடிமரபினர் வரலாறு சங்க இலக்கியத்திலும் யாப்பெருங்கலவிரித்தி மேற்கோளுரையிலும் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றன:

வினைநவில் யானை விற்றபோர்த் தொண்டையர்

இனமழை தவழு மேற்றரு நெடுங்கோட்

டோங்குவெள் ளருவி வேங்கடத் தும்பர் (அகம்.213),

'பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ

பாவீற் றிருந்த புலவீர்காள் பாடுகோ

ஞாயிற் றொளியான் மதிநிழற்றே தொண்டையார்
கோவீற் றிருந்த குடை'

'வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவன்
நான்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியிற் காக்கை கரிது'

'ஆழி யிழைப்பப் பகல்போ மிரவெல்லாம்
தோழி துணையாத் துயர்தீரும்-வாழி
நறுமாலை தாராய் திரையவோஓ வென்னும்
செறுமாலை சென்றடைந்த போது' (யா.வி.மேற்கோள்)

மேற்காணும் சான்றுகளிலிருந்து இவன் பரம்பரையோருடைய பெருமைகள் புலப்படும். இவன் காலத்துப்புலவர்கள் மேற்கூறப்பட்ட உருத்திரங்கண்ணனாரும் நக்கண்ணையாருமாவர் (பாலசாரநாதன், 1986:241 – 242).

இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்

இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் வாழ்ந்தபகுதி சென்னைக்குத் தென்மேற்கிலுள்ள முந்தைய செங்கல்பட்டு மாவட்டத்து மதுராந்தகம் வட்டத்தில் உப்பங்கழிக்கும் கடற்கரைக்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பகுதியாகும். இப்போது இப்பகுதி எடக்கநாடு என்று மருவி வழங்கப்பெறுகிறது. அந்நாட்டின் தென்பகுதியில் நல்லூர் என்னும் சிற்றூர் உள்ளது. நத்தத்தனார் என்னும் புலவர் அவ்வூரில் வாழ்ந்தார் என்பது செவிவழிச்செய்தி என்பார் பேராசிரியர் மா.இராசமாணிக்கனார் (1970 : 55). தத்தன் என்பது அவர் இயற்பெயராகும். ஆர் என்ற சிறப்புப் பொருளைத் தருவதோர் இடைச் சொல்லாகும். ந +

தத்தனார் = நத்தத்தனார் என அமைகிறது. நக்கண்ணையார், நக்கீரர், நப்பசலையார், நப்பண்ணனார், நப்பாலத்தனார், நப்பூதனார், நச்செள்ளையார் போன்ற பெயர்களால் இது தெளிவாகிறது என்பார் உ.வே.சாமிநாதையர் (1986:44).

இப்புலவர் இச்சிறுபாணாற்றுப்படை என்ற ஒரு பாடலை மட்டும் பாடியுள்ளார். சிறுபாணாற்றுப்படை என்பது ஒரு பாடலை மட்டும் குறிக்கும் சொல் இல்லை. இது ஒரு நூலைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். இவர் சோழநாட்டின் தலைநகராகிய உறந்தை, பாண்டியநாட்டின் தலைநகராகிய மதுரை, சேரநாட்டின் தலைநகராகிய வஞ்சி ஆகிய மூன்று நகரங்களுக்கும் சென்றுவந்துள்ளார் என்பதை அவர் பாடல் வழி அறிகிறோம். மூவேந்தர்களையும் கடைஏழு வள்ளல்களின் சிறப்புக்களையும் இவர் பாடியுள்ளதால், அவர்கள் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்று தெரிகிறது. புறம்.218-ஆம் பாடலின் ஆசிரியரின் பெயரில் பாடபேதமாகக் காணப்பெறும் நத்தத்தனாரும் திருவள்ளுவமாலையில் 'ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது' என்னும் வெண்பாவைப் பாடிய நத்தத்தனாரும் நத்தத்தம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றிய நத்தத்தனாரும் இவரினின்றும் வேறுபட்டவர் என்று தோன்றுகிறது. இடைக்கழிநாடு என்னும் நாடு தனி ஒரு நாடாக வழங்கப்பெற்றாலும் அது தொண்டைநாட்டுப் பகுதியினைச் சார்ந்த நிலப்பகுதியாகும் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நூலில் பாடப்பெற்ற தலைவன் ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன் ஆவான். இவன் ஓய்மான் நல்லிக்கோடன் (புறம்.176, நன்னாகனார்) எனவும் அழைக்கப்பெற்றான். இவனைப் பாடிய புலவர்கள் நல்லூர் நத்தத்தனாரும் நன்னாகனாரும் ஆவர். இவனுடைய பரம்பரையினராக ஓய்மான் நல்லியாதன் (புறம்.376), ஓய்மான் வில்லியாதன் (புறம்.379) என இருவர் குறிக்கப்பெறுகின்றனர். 'ஓய்மான்நாடு' என்பது திண்டிவனத்திற்கு வடக்கிலுள்ள மாவிவல்கையை வடஎல்லையாகவும் கடலைத் தென்எல்லையாகவும் சூணாம்பேடு என்னும் ஊரை அடுத்த வில்லிபாக்கத்தைக் கிழக்கு எல்லையாகவும் கொண்டது. அந்நாடு மேற்கில் ஏறத்தாழ விழுப்புரம் வரையில் பரவியிருந்தது என்பது இதுவரையில்

கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் உண்மையாகும்' என்று பேராசிரியர் மா.இராசமாணிக்கனார் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (1970: முன்னுரை பக்.XII). இப்பகுதிக்குள் எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆமூர், கிடங்கில் ஆகிய ஊர்கள் அடங்கும். கிடங்கில் எனும் ஊர் இன்றுள்ள திண்டிவனம் என்பது ஆய்வாளர்கள் கருத்தாகும். கடைஏழு வள்ளல்கள் மாய்ந்தபின்பு இவன் வந்ததாகக் குறிப்பிடப்பெறுகிறான். 'ஓய்மான்நாட்டு ஊர்கள் என்று தனிக்கட்டுரை ஒன்றை மா.இராசமாணிக்கனார் (1970:151-175) எழுதியுள்ளார். இவன் 'உறுபுலித் துப்பின் ஓவியர் பெருமகன்' (சிறுபாண்.122) என்று குறிப்பிடப்பெறுவதால், ஓவியர் குடியைச் சார்ந்தவன் என்று தெரிகிறது. இவன் கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்பது பொதுக்கருத்தாக அமைகிறது.

வீரை வெளியனார்

வெளியன் என்பது இவரது இயற்பெயராகும். வீரை என்பது இவரது ஊர்ப்பெயராகும். இது பெண்ணையாற்றின் வடகரையில் உள்ள நாட்டைச் சேர்ந்ததாகும். புதுச்சேரிக்கு அருகில் வீரம்பட்டினம் என இப்போது அது வழங்கப்படுகிறது. அகநானூற்றில் காணப்படும் சான்றோர்களுள் ஒருவரான வீரைவெளியன் தித்தனார் இவருடைய மகனார் ஆவார். மழையை நோக்கித் தோழி கூறுவதாக இத்தித்தனார் பாடியுள்ள பாட்டைப்படிப்பவர் இவரது புலமைநலம் கண்டு பெருவியப்படைவர். இத்தகைய புலமைநலம் சான்ற மகனைப் பெற்ற வெளியனாரை நினைவாதிருப்பதற்கும் இடமிராது. வெளியனாரும் நல்லிசைப்புலமை நலம் சிறக்க வாழ்ந்தவர் என்பதை இப்பாட்டு எடுத்துக்காட்டுகிறது. தானைத் தலைவன் ஒருவன் தன் வேந்தன் பொருட்டுப் போர்க்குச்சென்று வெற்றி மேம்பாட்டால் வாகை சூடிச் சிறக்கின்றான். அவனைக் காண்பது குறித்துப் பாணன் ஒருவன் செல்கின்றான். அவனைக் காணும் வெளியனார், அத்தலைவனது ஊர்நலத்தை எடுத்துரைத்து அங்குச் சென்றுதங்கிச் செல்லுமாறு இப்பாட்டால் அறிவுறுத்துகின்றார். அத்தலைவன் வேந்தன்பால் பெற்றுவரும்

பெரும் செல்வத்தைத் தன்பால் வரும் பரிசிலருக்கும் வரையாது வழங்கும் வண்மையுடைய நெடுந்தகையாக விளங்குகின்றான் என்றும் குறிக்கின்றார். இவர் இப்பாட்டில் வேட்டுவர் மனையில் நிகழும் நிகழ்ச்சி ஒன்றைச் சொல்லோவியம் செய்து காட்டுகிறார். அது படிப்போர் தம் மனக்கண்ணில் கண்டு மகிழ்தற்குரியதாகும் (புறம்.320).

வெளியன் தித்தனார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர் ஆவார். வீரை என்னும் ஊரினர். வெளியன் தித்தனார் என்னும் பெயரினர். அடு போர் வேளிர் வீரை முந்துறை (அகம்.206) என்று இவர் ஊர் பற்றிய குறிப்பு சங்கப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. அக்குறிப்பிலிருந்து கடற்கரை ஊரான வீரை வேளிர்க்குரியதாய் விளங்கியது புலனாகிறது. தென்பெண்ணையாற்றின் வடகரையில் புதுச்சேரிக்கு அருகில் இக்காலத்து வீரம்பட்டினம் என்று வழங்குவதே பண்டைய வீரை என்பர் அறிஞர். வீரை வெளியன் தித்தனார் என்று இங்கே புலவராகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ள இவரை, முதுகூத்தனார் என்னும் புலவர் ஒருவரால் நற்றிணைப் பாடல் ஒன்றில் (நற்.58) வேளிர்குடி மன்னனாகக் குறிக்கப் பெற்ற வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தனே எனக் கருதலாம். மேலும், வீரை வேண்மான் வெளியன் என்னும் தித்தன் என்று எழுதும் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் உரைப்பகுதியில், இவ்வீரை வேண்மான் வெளியனே உறையூர்த் தித்தன் என்றும் உரைலாம். மற்றும் வெளியன் தித்தன் பெயரை வெளியன் என்னும் தித்தன் எனப் பிரித்து விளக்குவதால் தித்தன் வெளியன் என வந்துள்ளதற்கும் (அகம்.152, 226) வழி காணலாம். இவனுடைய உறந்தை நாளோலக்கம் மிக்க ஆரவார முடையதாகும். ஒரு காலத்தில் இவனோடு போர்புரிவதற்குப் பாணன் என்பவனுடன் கூடிவந்த கட்டி என்பவன் இவனது நாளோலக்கத்தில் எழுந்த கிணையோலி கேட்டே அஞ்சிப் போரிடாமல் ஓடினான் என்று பரணரின் பாடல் ஒன்றால் (அகம்.226) அறியலாம். வேந்துதரு விழுக்கூழ் பரிசிலர்க்கு என்றும் அருகா தீயும் வண்மை உரைசால் நெடுந்தகை ஓம்பும் ஊரே என்று புறப்பாடலிலும் அருஞ்சமத்து

எதிர்ந்த பெருஞ்செய் ஆடவர் என்று அகப்பாடலிலும் அமைந்த குறிப்புகளில் இவ்வரசுப் புலவரின் அரசியல் வெளிப்பாடுகளைக் காணலாம் (பரிமணம், 2008:574 – 575).

கல்லாடனார்

கடைச் சங்ககாலத்தின் இறுதியில் இருந்தவர் கல்லாடனார் எனும் புலவர். இவர் பரணர் கபிலர்களுக்குப் பிறகு இருந்தவர். இவரும் இவருடைய குடும்பத்தினரும் வேங்கடமலைக்கு அப்பால் வேங்கடநாட்டில் இருந்தவர்கள் என்பது இவருடைய செய்யுளினால் அறிகிறோம். பொறையாற்றுக்கிழான் எனும் குறுநில மன்னனைப் பாடிய இப்புலவர் தமது ஊரில் வற்கடகம் நேர்ந்து பசி கூர்ந்த படியினால் தமது சுற்றத்துடன் தெற்கே வந்ததாகக் கூறுகிறார். இதனை,

வேங்கட வரைப்பின் வடபுலம் பசித்தென

ஈங்குவந்து இறுத்தஎன் இரும்போர் ஒக்கல்

(புறம்.391: 7 – 8)

என்ற பாடல் மூலம் காணக்கிடக்கின்றது. இவர் தமது செய்யுட்களில் வேங்கடநாட்டை ஆண்ட புல்லி என்னும் அரசனைக் கூறுகிறார். புல்லியினுடைய போர் வீரர்கள் யானைக் கன்றுகளைப் பிடித்து வந்து தங்கள் ஊர்க்களளுக்கடையில் கொடுத்து அதற்கு விலையாகக் கள்ளைக் குடித்து மகிழ்ந்த செய்தியை இவர் கூறுகிறார். இதனைப் பின்வரும் பாடலால் அறியலாம்:

வலஞ்சுரி மராஅத்துச் சுரங்மகமழ் புதுவீச்

சுரிஆர் உளைத்தலை பொலியச் சூடிக்

கறையடி மடப்பிடி கானத்து அலறக்

களிற்றுக்கன்று ஒழித்த உவகையர் கலிசிறந்து

கருங்கால் மராஅத்துக் கொழுங்கொம்பு பிளந்து

பெரும்பொளி வெண்நார் அழுந்துபடப் பூட்டி

நெடுங்கொடி நூடங்கு நியம மூதூர்

நறவுநொடை நல்இல் புதவுமுதற் பிணிக்கும்

கல்லா இளையர் பெருமகன் புல்லி

வியல்தலை நல்நாட்டு வேங்கடம் (அகம்.83: 1 – 10).

இவர் பொருள் சேர்ப்பதற்காக வெளிநாடு சென்ற ஒருவன் வேங்கடமலையைக் கடந்து அப்பால் உள்ள நாட்டுக்குச் சென்றதைக் கூறுகிறார். அவ்வாறு கூறுகிறவர் புல்லியையும் கூறுகிறார். இதனைப் பின்வரும் பாடல் புலப்படுத்தும்:

மாஅல் யானை மறப்போர்ப் புல்லி

காம்புடை நெடுவரை வேங்கடத்து உம்பர்

(அகம்.209: 8 – 10).

இப்புலவர் சோழநாட்டுக் காவிரிக் கரையிலிருந்த அம்பர் என்னும் ஊரின் அரசனான அருவந்தையிடம் சென்றார். அவ்வள்ளல் இவரை ஆதரித்து விருந்தளித்தான். இப்புலவர் அவனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினார். இவர் வேங்கடநாட்டு அரசன் புல்லியினுடைய வேங்கடமலையில் பொழியும் மழைத்துளிகளைவிட அதிக காலம் வாழ்வாயாக என்று வாழ்த்தித் தன்னுடைய நாட்டையும் தன்னுடைய அரசனையும் நினைவு கூறுகிறார். இதனால் இவருடைய நாட்டுப்பற்றும் அரச பக்தியும் விளங்குகின்றன. இவர் அம்பர்கிழான் அருவந்தையைப் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

வறன்யான் நீங்கல் வேண்டி என்அரை

நீல்நிறச் சிதாஅர் களைந்து

வெளியது உடஇளன் பசிகளைத் தோனே

காவிரி அணையும் தாழ்நீர்ப் படப்பை

நெல்விளை கழனி அம்பர் கிழவோன்

நல் அருவந்தை வாழியர் புல்லிய

வேங்கட விறல்வரைப் பட்ட

ஓங்கல் வானத்து உறையினும் பலவே

(புறம். 385: 5 – 12).

தொல்காப்பிய இலக்கண நூலில் வேங்கடமலை தமிழகத்தின் வடஎல்லையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், சரியான வடஎல்லை வேங்கடத்துக்கு அப்பால் உள்ள 'வடபெண்ணையாற்றின் தென்கரையாகும்'. வடபெண்ணை ஆற்றிலிருந்து அக்காலத்துத் தமிழ்நாடு தொடங்கியது. இதற்குச் சில சான்றுகள் உள்ளன. கல்லாடனார் வேங்கடமலைக்கு வடக்கில் ஓர் ஊரில் இருந்தவர் என்பதே இதற்குரிய சான்றுகளில் ஒன்றாகும். இதுபற்றி இங்கு விரிவாகக் கூறவேண்டியதில்லை. கல்லாடனார் எனும் இப்புலவர் பெயரை நோக்கும்போது இப்பெயர் இவருடைய இயற்பெயராகத் தோன்றவில்லை; ஊர்ப்பெயராகத் தோன்றுகிறது. கல்லாடம் என்பது இவர் இருந்த ஊரின் பெயராக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. இதுபற்றி உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை; ஆராய்ந்து முடிவு செய்யவேண்டும். தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் நிகழ்ந்த போரிலே சோழனையும் சேரனையும் அவர்களுக்குத் துணையாக வந்த வேளிர்களையும் வென்று புகழ்பெற்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் கல்லாடனார் நேரில் சென்று பாடினார். இதனைப் பின்வரும் பாடலால் அறியலாம்:

ஞாலம் நெளிய ஈண்டிய வியன்படை

ஆலம் கானத்து அமர்கடந்து அட்ட

கால முன்பநின் கண்டனென் வருவல் (புறம்.23: 15 – 17)

இப்பாடலில் முன்னிலையில் நிகழ்காலத்தில் வைத்து இவர் கூறுவது காண்க. இச்செய்யுளின் கீழ்க்குறிப்புப் 'பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாடியது' என்று கூறுகிறது. இதனைப் பின்வரும் பாடலால் காணலாம்:

உடலரும் துப்பின் ஒன்றுமொழி வேந்தரை

அணங்குஅரும் பறந்தலை உணங்கப் பண்ணிப்

பிணியுறு முரசம் கொண்ட காலை

நிலைதிரிபு எறியத் திண்மடை கலங்கிச்

சிதைதல் உய்ந்தன்றோ நின்வேல் செழிய(புறம்.25: 5 – 9)

இப்பாடலில் இப்புலவர் அப்பாண்டியனை மேலும் விளித்துக் கூறுகிறார். மீண்டும் புறம்.371-ஆம் செய்யுளிலும் இவர் அப்பாண்டியனைப் பாடியுள்ளார். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், வெற்றிவேற்செழியனுக்குப் பின்னர் பாண்டி நாட்டை அரசாண்டவன். கோவலனைக் கொலை செய்வித்துக் கண்ணகியிடம் வழக்குத் தோற்ற அரசுகட்டிலில் (சிம்மாசனத்தில்) துஞ்சியவனும் ஆரியப்படை கடந்தவனுமாகிய நெடுஞ்செழியனுக்குப் பிறகு கொற்கையிலிருந்த வெற்றிவேற் செழியன் பாண்டியநாட்டை அரசாண்டான். வெற்றி வேற்செழியனுக்குப் பிறகு முடிசூட்டியவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன். சேரன் செங்கட்டுவனுக்குப் பிறகு இப்பாண்டியன் இருந்தான் என்பது தெளிவாகிறது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் கல்லாடனார் நேரிலே முன்னிலைப்படுத்திப் பாடியிருப்பதனாலே இப்புலவர் அப்பாண்டியன் காலத்தவர் ஆவார். அதாவது ஏறக்குறைய கி.பி. 200 இல் இவன் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கொள்ளலாம். எனவே, அப்பாண்டியனால் போற்றப்பட்டவரும் அப்பாண்டியன்மீது மதுரைக்காஞ்சி பாடியவருமாகிய மாங்குடி மருதனாரும் கல்லாடனாரும் சமகாலத்தவர் ஆவர். கல்லாடனார் தம் காலத்துக்கு முன்பு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் தமக்கு முன்பு இருந்த அரசர்களையும் தமது செய்யுட்களில் குறிப்பிடுகிறார். இதனால், இவர் அவர்கள் காலத்திலிருந்தவர் என்று கருதக்கூடாது.

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் துளுநாட்டு
நன்னனுடன் போர் செய்து அவன் கைப்பற்றியிருந்த பூழி
நாட்டை மீட்டுக்கொண்ட செய்தியைக் கல்லாடனார்
பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

பெருந்தோள் அரிவை ஒழிய குடாஅது
 இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
 பொலம்பூண் நன்னன் பொருதுகளத்து ஒழிய
 வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வாள்
 களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
 இழந்த நாடு தந்தன்ன
 வளம்பெரிதுப் பெறினும் வாரலென் யானே
 (அகம்.199: 18 - 24).

இந்தக் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் மகன் ஆவான். சேரன் செங்குட்டுவனுக்கும் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனுக்கும் இளங்கோவடிகளுக்கும் தமயன் ஆவான். இவன் கல்லாடனார் காலத்துக்கு ஏறத்தாழ ஒரு தலைமுறைக்கு முன்பு இருந்தவன். முள்ளூர் மன்னனாகிய மலையமான் திருமுடிக்காரி (இவன் ஒரு வள்ளல்) என்னும் சிற்றரசன் கொங்கு நாட்டிலிருந்த ஓரி என்பவனுடன் (இவனும் ஒரு வள்ளல்) போர்செய்து அவனுடைய கொல்லிப் பாவையிருந்த கொல்லி மலையையும் கொல்லிக்கூற்றம் என்னும் நாட்டினையும் வென்று அந்நாட்டைச் சேரனுக்குக் கொடுத்த செய்தியைக் பின்வருமாறு கல்லாடனார் கூறுகிறார்:

உள்ளார்ஆதலொ அரிதே - செவ்வேல்
 முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
 செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
 ஓரிக் கொன்று சேரலர்க்கு ஈத்த
 செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி
 நிலைபெறு கடவுள் ஆக்கிய
 பலர்புகழ் பாவை அன்னநின் நலனே

(அகம்.209: 11 - 17).

இதில் காரி, ஓரியினுடைய கொல்லிநாட்டை வென்று சேரலனுக்குக் கொடுத்தான் என்று இப்புலவர் கூறுகிறார். இந்தச் சேரலன் (களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலினுடையவும் சேரன் செங்குட்டுவனுடையவும் தந்தையாகிய) இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் காலத்தில் சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியை அரசாண்ட பொறையன் என்னும் அரசன் ஆவான். இதுவும் கல்லாடனார் காலத்துக்கு முன்பு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியாகும். எனவே, இந்நிகழ்ச்சிகள் கல்லாடனார் இருந்த காலத்துக்குச் சற்று முன்பு நிகழ்ந்தவையாகும். இப்புலவர் தமிழ்நாட்டின் வடக்கே எல்லைபுற நாடாக இருந்த பாணன் நன்னாட்டைக் கூறுகிறார் (அகம்.113: 17). பாணன் நாடு என்பது வாணாதியரையர் ஆண்ட நாடாகும். இந்நாட்டுக்கப்பால் வடுகநாடு இருந்தது. இவர் அஃதை என்பவனுக்குரியதும் கோசர் இருந்ததுமான 'நெய்தலஞ்செறு' என்னும் ஊரைக் கூறுகிறார் (அகம்.113:3-6). இந்த 'நெய்தலஞ்செறு' துளுநாட்டில் கடற்கரையோரமாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இவர் தொண்டையோர் வாழ்ந்த தொண்டை நாட்டைக் கூறுகிறார் (குறு.60: 5 – 6). இவர் 'விண்டு வனைய விண்தோய் பிறங்கல்' (புறம்.3: 1 – 2) என்று வேங்கடமலையைத் திருமாலுக்கு ஒப்பிடுகிறார். எனவே, இவர் காலத்திலே வேங்கடமலையில் விண்டு (விஷ்ணு – திருமால்) இருந்தார் என்பது தெரிகிறது. கல்லாடனார் இயற்றிய செய்யுட்கள் அகநானூற்றில் (அகம்.9, 29, 83, 113, 171, 199, 333) ஏழு பாடல்களும் குறுந்தொகையில் (குறு.260, 269) இரண்டு பாடல்களும் புறநானூற்றில் (புறம்.23, 25, 39, 371, 385) ஐந்து பாடல்களும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன (வேங்கடசாமி,2001:161 – 165).

பனம்பாரனார்

பனம்பாரனார் தொல்காப்பியம் எனும் இலக்கண நூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் பாடியுள்ளார். இவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதைப் பின்வரும் தொண்டைமண்டல சதாகப்பாடல் கூறுகிறது:

படவேங் கடற்கடல் அன்னதொல்
 காப்பியப் பாயிரஞ்சொல்லு
 இடவேங் கடல்இன்றியே பனம்
 பாரர்மற்று எல்லை சொல்லக்
 கடவேங் கடல்அன்ன செந்தமிழ்க்கு
 ஏய்என்று காட்டுதற்கு
 வடவேங் கடந்தென் குமரியென்று
 ஆர் தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.23).

தொல்காப்பியப் பாயிரத்தைப் பாடிய இவரே பனம்பாரம் என்னும் இலக்கணச் சூத்திரமும் புறப்பொருள் பன்னிரு படலமும் செய்தவர். அகத்தியரின் மாணவர்கள் பன்னிருவருள் ஒருவர். இவர் தொல்காப்பியரைப் போலவே தலைச்சங்கத்தின் இறுதிக்காலத்தில் வாழ்ந்தவர் (இராமமூர்த்தி, 2013:34).

கோவூர் கிழார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர்; கோவூர் என்ற ஊரில் பிறந்த புலவராகலின் கோவூர் கிழார் என்னும் பெயர் பெற்றார். இவர் மிகுதியும் சோழனையே பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய பாக்களாகப் புறநானூற்றில் 15 பாடல்கள் உள்ளன. கோவூர்கிழார், நலங்கிள்ளியின் வீரத்தையும் கொடைப் பண்பினையும் போற்றியுள்ளார். மேலும், கோவூர்கிழார் தனி மனிதப் பண்பாடுகளைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதுடன் அமைந்துவிடாது அவர்கள்பால் குறைகளைக் கண்டால் இடித்துரைத்து அறிவுரை கூறவும் வல்லவராய் விளங்கினார். கொடை, வீரம் போன்ற நிறைகுணங்கள் பாராட்டப்படும்போது அவர்களிடம் காணப்படும் இரக்கமின்மை, நடுநிலை இன்மை முதலிய இழிகுணங்கள் இடித்துரைக்கப்படுவதும் இயல்பேயாகும். கோவூர் கிழாரிடம் அமைந்த சிறப்புப் பண்பு இதுவாகும். சோழர்குடியில் பிறந்த நலங்கிள்ளியும் நெடுஞ்சிங்கியும் நேருக்குநேர் போருடற்ற வேண்டிய நிலை

ஏற்பட்டது. அவ்வாறு போர்செய்யும் மன்னரைப் புலவர் பெருந்தகை போரிடும் மன்னர் பெரும! நினை எதிர்க்கும் மன்னன் பனம்பூ மாலை அணிந்த சேர மன்னனும் அல்லன்; வேப்பம்பூ மாலை தரித்த பாண்டியனும் அல்லன். நீ அணிந்துள்ள முடிமாலையும் ஆத்தியே; நின் பகைவன் அணிந்துள்ள முடிமாலையும் ஆத்தியே. ஆகலின், போரில் நீங்கள் இருவரும் வெல்வது என்பது அரிதாகும். யாரேனும் ஒருவர் தோற்று ஒருவர் வெல்வதே உலகியல் அறமாகும். ஆகலின், உங்களுள் யார் தோற்றாலும் சோழர் குடி தோற்றதாகவே பழித்தும் இழித்தும் கூறப்படும். இவ்வாறு ஒருகுடியில் பிறந்த நீங்கள் இருவரும் முரணிப் போருடற்றல் பிற மன்னர்கள் உடல் பூரிக்கும் உவகையினைச் செய்யும். ஆகலின் பகைமை ஒழித்து போரினை நிறுத்துக என அறம் உரைத்து இருவர்க்கும் இடையே சந்து செய்வித்து அமைதி நிலவச் செய்தார் இவ்வரும் கவிஞர். தொண்டைநாட்டில் பிறந்த கோவூர்கிழார் சோழநாடு சென்று சோழ மன்னர்களைப் பாடிச் சிறப்பு எய்திய நிலை யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற கணியன் பூங்குன்றனின் வாக்கினை மெய்ப்பித்து நிற்கின்றது. ஆழ்ந்த புலமையும் அரசியல் அனுபவமும் கொண்டு மக்கள் பணியினைச் சீரோடும் சிறப்புடனும் ஆற்றிய பெருந்தகை இப்புலவர் பெருமான் புறப்பாட்டின் இறுதிப்பாடலில் சோழன் நலங்கிள்ளியின் ஆற்றலின் மிகுதியாக அமைதி காக்க அவன் இயற்றிய வேள்விகளின் சிறப்பினைக் கூறியுள்ளார். பெருவெற்றி பெற்றோரும் இறுதியில் விழைவது அமைதியே என்பதனை இப்பாடலில் அழகுறக் கோவூர் கிழார் விளக்கியுள்ளார் (பாலுசாமி, 2009:219).

கிடங்கிற் குலபதி நக்கண்ணனார்

கிடங்கில் என்பது ஓர் ஊர். இவ்வூரில் புலவர் பலர் சங்ககாலத்தே இருந்தனர். இவரது இயற்பெயர் கண்ணன். 'ந' என்பது சிறப்புப் பற்றி வந்தது. ஆயிரம் மாணவர்களை ஆதரித்துக் கல்வி புகட்டுவோர் குலபதியாவார். இப்பட்டத்தை உடையவராதல் பற்றி இவர் சிறந்த ஆசிரியர் என்று தெரிகிறது.

சான்றோர் புகழு முன்னர் நாணுப; பழியாங்கு ஒல்ப; அதனால் தோழி மடவை நீ யென கடவுபு துனியல் என்று தலைவி கூறுவதாக அமைந்த இந்தக் குறுந்தொகைச் செய்யுள் ஒன்றே இவர் இயற்றியதாகத் தெரிகிறது. இதனைப் பின்வரும் பாடலால் அறியலாம்:

நெடிய திரண்ட தோள்வளை ளெகிழ்த்த
கொடிய னாகிய குன்றுகெழு நாடன்
வருவதோர் காலை யின்முகந் திரியாது
கடவுட் கற்பின் அவன்எதிர் பேணி
மடவை மன்ற நீயெனக் கடவுபு
துனியல் வாழி தோழி சான்றோர்
புகழு முன்னர் நாணுப
பழியாங் கொல்பவோ காணுங் காலே (குறு.252).

கிடங்கிற் காவிதிப் பெருங்கொற்றனார்

இவரது ஊர் கிடங்கில். காவிதிப் பட்டம் பெற்றவர்; கொற்றனார் என்பது இவரது இயற்பெயர்; கொற்றனார் என்று பலர் இருத்தலின் அவர்களில் இருந்து வேறுபடுத்தவே 'பெரும்' என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது போலும். இவர் முல்லைத் திணையைச் சிறப்பித்து நற்றிணை 364 -ஆம் பாடலைப் பாடியுள்ளார். இதனைப் பின்வரும் பாடலால் காணலாம்:

சொல்லிய பருவம் கழிந்தன் றெல்லையும்
மயங்கிரு ணடுநாண் மங்குலோ டொன்றி
யார்கலி வான நீர்பொதிந் தியங்கப்
பனியின் வாயையொடு முனிவுவந் திறுப்ப
இன்ன சின்னாள் கழியிற் பன்னாள்
வாழலேன் வாழி தோழி யூழின்

உருமிசை அறியாச் சிறுசெந் நாவின்

ஈர்மணி இன்குரல் ஊர்நனி இயம்பப்

பல்லா தந்த கல்லாக் கோவலர்

கொன்றையந் தீங்குழல் மன்றுதோ றியம்ப

உயிர்செலத் துனைதரு மாலை

செயிர்தீர் மாரியொ டொருங்குதலை வரினே (நற்.364).

கிடங்கில் காவிதிப் கீரங்கண்ணனார்

இவரது இயற்பெயர் கண்ணனார் என்பதே; கீரன் தந்தையின் பெயர்போலும்; காவிதிப்பட்டம் பெற்றமையின் உழுவித்து உண்ணும் வேளாண் மரபினர் ஆவார். கிடங்கில் என்பது நடுநாட்டு அகத்துள்ள திண்டிவனம்; ஒது ஓய்மா (ஏறுமா) நாட்டு நல்லியக்கோடன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. 'கிளை மலர்ப் படப்பைக் கிடங்கில் கோமான்' (சிறுபாண்.160). மற்றும் இவ்வூர் 'கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயலை, தடங்கட் டடங்கட் டளிரியலார் கொல்லார் - கிடங்கில், வளையாற் பொலிந்தகை வையெயிற்றுச் செவ்வா, யிளையாடன் கண்ணொக்கு மென்று'பொய்கையாழ்வாரால் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்றது. இக்கீரங் கண்ணனார் நெய்தல் குறிஞ்சி முதலிய வளங்களைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்; பிரிந்தாரை ஒறுக்கு மாலைக்காலத்து இயல்பும் இரவுறு துயருமும் விளங்கப் பாடியுள்ளார் (நற்.281). இவர் பாடியனவாக நற்றிணையில் 281-ஆம் பாடல் ஒன்றும் குறுந்தொகையில் மற்றொன்றுமாக இரண்டு பாடல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன (நாராயணசாமி ஐயர்,1967:36).

ஆழார் கௌதமன் சாதேவனார்

இவர் ஆழார் என்ற ஊரிலே பிறந்தவர் என்று தெரிகிறது. இவர் அந்தணர் மரபினர். இவருடைய பாடல்கள் அகநானூற்றிலும் நற்றிணையிலும் உள்ளன. இவர்

பாலைத்திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். இதனைப் பின்வரும் பாடலால் காணலாம்:

தென்கழி விளைந்த வெண்கல் உப்பின்

கொள்ளை சாற்றிய கொடுநுக ஒழுகை (அகம்.159)

(பாலசாரநாதன்,1986:161 – 162).

தொண்டி ஆழர்ச்சாத்தனார்

ஆழர் என்பது சேரநாட்டில் குறும்பொறை மலைக்குக் கீழ்ப்பக்கத்தில் உள்ள ஓர் ஊராகும். தொண்டி ஆழர் என்பது தொண்டைநாட்டைச் சார்ந்த ஆழர் என்றும் கொள்ளப்படும். இவர் பாலைத்திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

மரந்தலை கரிந்து நிலம்பயம் வாட

அலங்குகதிர் வேய்ந்த அழல்திகழ் நனந்தலைப்

(அகம்.169).

தொண்டி – ஓர் ஊராகும். அதற்கு அண்மையில் உள்ள ஆழர் என்றும் கொள்ளலாம். இவர் தொண்டி மாழர்ச் சாத்தனார் என்றும் வழங்கப்பெறுவர் என்று உ.வே. சாமிநாதையர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (பாலசாரநாதன்,1986:161-162). இங்கு சேரநாட்டுப்பகுதியா? அல்லது தொண்டைநாட்டுப்பகுதியா? சேரநாட்டுப்புலவரா? அல்லது தொண்டைநாட்டுப்புலவரா? என்று வினாக்கள் எழுகின்றன. இவ்வினாக்களுக்கு விடையினைக் கூறும் வகையில், இப்புலவர் தொண்டைநாட்டைச் சார்ந்தவர் என்றும் தொண்டைநாட்டுப் புலவர் என்றும் கருதி, தொண்டி ஆழர்ச்சாத்தனார் என்பவர் தொண்டைநாட்டு ஆழர்ச்சாத்தனாராகவே இங்குக் கொள்ளப்படுகிறது.

காரிகிழார்

இவர் வேளாளர்; இவருக்கு இப்பெயர் ஊரால் வந்ததாகும். காரி என்பது தொண்டைநாட்டில் உள்ள ஓர் ஊராகும்; இப்போது இராமகிரி என்று வழங்கப்படுகின்றது; 'பணியிய ரத்தை நின்குடையே முனிவர், முக்கட் செல்வர் நகர்வலம் செயற்கே' என்று அரசனை நோக்கிக் கூறியதனால், இவர் பரமசிவனை வழிபடுபவர் என்று தெரிகின்றது; இவருடைய செவியறிவுறாஉவை உற்று நோக்குகையில் வைதிக ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவராகக் கருதப்படுகின்றார்; இவருடைய சிவநேயத்தையும் பெயரையும் பார்க்கும் பொழுது பெரியபுராணத்துக் கூறப்படும் காரிநாயனார், திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் புராணத்தில் 52-ஆம் திருவிளையாடலில் வந்துள்ள காரியார் என்பவர்களுடைய ஞாபகம் வருகின்றது. இவரால் பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி ஆவான். இதனைப் பின்வரும் பாடலால் காணலாம்:

வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்

தெனாஅ துருகெழு குமரியின் றெற்கும்

குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்

குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்(புறம்.6)

(பாலசாரநாதன், 1986:154 – 155).